

AVANTGARDEN

Eksp. /
Arg. /
O.V.

Den røde armé går fra seier til seier.

Den russiske offensiv har vokset til en veritabel storm. I slag etter slag blir de nasistiske hærmasser slått. Tyskerne har fått «Stalingradsjokk», med en panisk redsel for å bli omringet og forsøker å redde seg ved panikkartete tilbaketog. De områder som det tok tyskerne 5 måneder å erobre under de mest gunstige værforhold har den røde armé tatt tilbake på 3 måneder gjennom kamper i bitende kulde og meterhøy snø. Det viser ikke bare den russiske soldats overlegenhet, det gir også et slående bevis for det russiske materiells kvalitet og den innsats som gjøres bak fronten.

I sitt nylig er tyskerne trengt tilbake til Tamalalvøya. De tyske styrker som består av den 17 armé og den 1 panserarmé under von Kleists ledelse, forsøkte først med alle midler å demme opp for de russiske angrep, men presset ble for sterkt og Kleist forsøkte å gjennomføre en ordnet retrett nordover til Rostov. Retretten var hurtig, men ikke hurtig nok så bare restene av panserarmeen nådde fram. Ved et lynsnart framstøt erobret russerne Kutsjeisk, 75 km sør for Rostov og avskar de tyske hovedstyrker. Russerne nådde fram til det Asovske hav og besatte kysten fra Dons munning til syd for Jejsjk som ble gjenerobret. Den 13 februar ble hovedstaden i Kubanområdet, Krasnodar tatt ved et pansrangrep hvor russerne erobret mye våpen og materiell. Dermed var den tyske 17 armés offensive kraft definitivt brutt. Den eneste by av betydning tyskerne har igjen er havnebyen Novorossisk.

De tyske troppers eneste retrettvei er over Kertsjundet til Krim, hvilket betyr at mengder av materiell og transportmidler må etterlates.

Russerne trengte fortsatt nordover og besatte sørbredden av Den og gjenerobret Asov og Bataisk, den siste 10 km fra Rostov.

I angrepet nord for Don valte russerne å ikke konsentrere alle sine styrker mot Rostov, men gjennomføre dristige angrep for å knuse hele den tyske motstand i Donetz. Her står den 12 tyske armé sammen med 2 panserarmeer, i alt sannsynligvis 250 000 mann. De russiske tropper trengte vestover til nord for Mariopol, for så å svinge sydover. De erobret Kupjansk, 100 km vest for Charkov, Isjum, som var utgangspunktet for den tyske sommeroffensiv, 120 km s/v for Charkov, samt Balaklaia og Barenkova. Ved Krematorsk forsøkte tyskerne med alle disponible krefter å stanse russerne og det raste et voldsomt slag i flere dager, men russerne brøt til slutt gjennom og erobret Krasnoarmeisk lenger sør og avskar dermed den nest siste jernbanelinje fra Rostov og Donetzområdet vestover. Russerne står her bare 100 km fra det Asovske hav.

Samtidig falt by etter by i selve Donetzområdet. I vest ble Lisisjansk, Schachty, Vorosjilovsk og Krivjanskaja tatt. Den 13 feb. falt Novotsjerkask, 35 km nord for Rostov, og Lichaja. Den 15 februar falt Vorosjilovgrad med verdens nest største lokomotivfabrikk. Samme dag opplevde den røde armé den store triumf atter å marsjere inn i et befridd Rostov, mens tyskerne i vill uorden trekker seg tilbake vestover.

Parallelt med framrykkinga i Donetz går en russisk armé mot Dnjeppetrovsk. De har erobret Losovaja, 100 km vest for denne by og fortsetter videre.

Det tredje store slagfelt er foran Charkov. En rekke av de byer som beskytter dette særlig viktige industrisentrum fra øst er gjenerobret. Bjelgorod ble tatt ved et overraskende stormanfåll. Den 11 feb. tok russerne Vovtsjansk, 40 km n/v og Sjnivsk, 40 km s/ø for Charkov. Den 13 feb. falt Solotsje, 32 km n/ø og Rogan, bare 20 km rett øst. Av de 8 jernbanelinjer som fører til Charkov er 5 avskjært. Hele 6 russiske kolonner går mot byen.

Det fjerde store slagfeltet går fram mot Orel. Vest for jernbanen Kursk—Orel har russerne erobret Fatesh. Den 9 feb. kom den sensasjonelle nyhet at Kursk var tatt, en av hovedpilafene i det tyske forsvarssystem, og et av hoveddepotene for tysk krigsmateriell.

Lenger nord har det ikke vært særlige frontforandringer. Tyskerne melder om harde kamper sør for Leningrad, men hensikten med disse russiske angrep er sikkert først og fremst å holde fronten «levende» for å hindre flytting av tyske tropper.

Hvor store tap i materiell og tropper det er tilføyd tyskerne til nå er det ikke gitt meldinger om. Fra 19 nov. til begynnelsen av feb. var det tatt 349 000 fanger, det vil si 4600 pr. dag. I de siste måneder før nederlaget i 1918 var tallet av tyske fanger 4000 i gjennomsnitt hver dag.

FINNLAND OG AMERIKA

Senator Albert Thomas i Senatets utenrikskomite har 13 feb. avgitt følgende uttalelse: «Finnenes økte interesse for USA viser at de framleis tror de kan regne med USAs velvilje. Men vårt folk nærer i dag ingen sympati for Finland. Den diplomatiske forbindelse hviler på et mer enn usikkert grunnlag. Ingen tror i dag på den finske påstand om en «isolert» krig mot en arvefiende. Finnene fører den samme krig som nasistene og har satt seg som rigsmål å innlemme russisk område, område som aldri har tilhørt Finland.

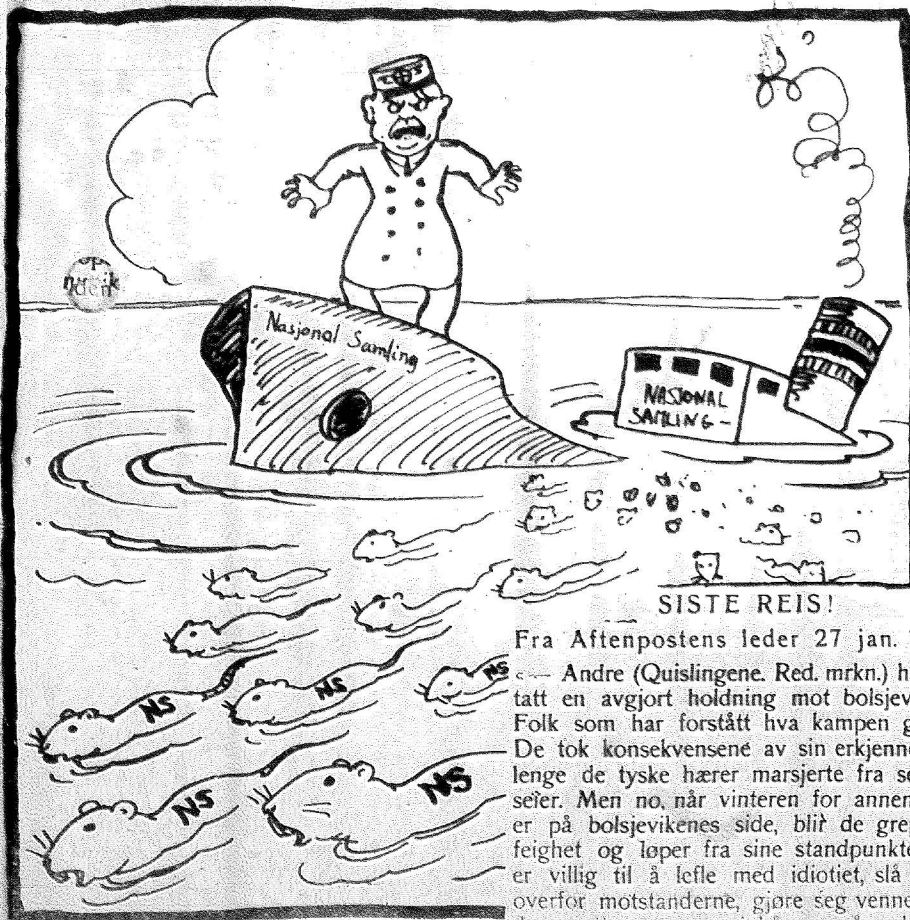
Finlands eneste vei i dag er et oppgjør med tyskerne og kaste åket av seg. Andre retningslinjer vil føre landet ut i ulykke.»

Tsjekkoslovakias president dr. Benes holdt nylig en tale fra London til det tsjekkiske folk. Han sa bl.a. at Tysklands stilling i dag minner om 1918. På Østfronten vil sannsynligvis nasistene trekke seg tilbake til en linje som går langs Dnieper over Kiev til Riga og muligens lenger tilbake til en linje Bessarabia Pripetsumpene.

Som repressalier for hans tale arresterte nasistene en rekke framstående tsjekkere.

Send avisa videre. Hvert eksemplar som ikke er lest av minst 50 gode nordmenn har ikke gjort sin nytte.

Vær forsiktig med illegalt materiell!

SISTE REIS!

Fra Aftenpostens leder 27 jan. 1943

Andre (Quislingene. Red. mrkn.) har inn tatt en avgjort holdning mot bolsjevismen. Folk som har forstått hva kampen gjelder. De tok konsekvensene av sin erkjennelse så lenge de tyske hærer marsjerte fra seier til seier. Men nå, når vinteren for annen gang er på bolsjevikenes side, blir de grepet av feighet og løper fra sine standpunkter. De er villig til å lefle med idiotiet, slå retrett overfor motstanderne, gjøre seg venner med den urette mammon, i håp om å redde sitt

Det franske samfund fram til sammenbruddet eide de fleste sykdommer et demokrati kan ha. Det gikk gjennom en oppløsningsprosess som begynte allerede etter forrige verdenskrigs slutt. Av alle de land som seiret i denne krig var det Frankrike som tapte freden mest.

Men fransk politikk forsto ikke dette, eller ville ikke forstå det. Helt fram til katastrofen så franskmenn framleis på sitt land som den «store» nasjon, republikken som dannet et slags verdenshjerter, landet med verdens sterkeste armé. Høydepunktet av selvbevissthet og total feilvurdering ble nådd under den første finsk-russiske krig, da ledende franske politikere og militære forlangte fransk krigserklæring til Sovjet. Regjeringen Daladier «nøyde» seg med å ruste ut et ekspedisjonskorps på 40 000 mann, som sto ferdig da freden kom og kullkastet planen.

Den 10 mai 1940 begynte den tyske innmarsj i Belgia, knekte all motstand og rente de franske armeer over ende. Den 17 juni, etter kortere tid enn felttoget i Norge, ba en ny fransk regjering under Petain om våpenstillstand.

Den umiddelbare årsak til nederlaget var direkte militær uduelighet. Det franske militærapparat var gammeldags. Det var innstilt på defensiv krigføring, og bygde på erfaring fra forrige krig. Tre av den moderne krigs viktigste våpen, fly, tanks og antitankskanoner var tillagt for liten vekt. Mot tyskerens 10 panserdivisjoner hver med 500 tanks, stilte franskmennene opp 3 panserdivisjoner hver med 150 tanks.

Før krigen hadde flyvåpnet bare 800 moderne jagere og noen få bombefly.

Men årsaka lå ikke bare i manglende våpen for bak fronten lå store mengder som ikke ble brukt i det hele tatt. I Oien erobret tyskerne 700 helt nye og ferdige tanks og i Rennes 400. Foran Paris erobret tyskerne 200 moderne fly som den franske ledelse hadde kassert på grunn av visse «skjønnhetsfeil». De var fullt ut brukbare og ble satt inn i kampen om England. Ennå et par hundre fly i full stand klarte tyskerne å erobre. I Bouges som var Frankrikes største rustningsdepot kunne tyskerne overta krigsmateriell til en verdi av 20 milliarder mark. Bla. var her 1000 antitankskanoner, som soldatene ved fronten savnet så veldig.

Nederlaget var generalenes, ikke soldatenes. Det var generalene som var ansvarlig for de strategiske planer og hærens oppbygging. De har ansvaret for noen av de groveste feil i nyere krigshistorie. Å legge skylda på soldatene, at de drakk for mye, eller på «kommunistisk undergravingsarbeid» er tomme unnskyldninger. De franske kommunister kjempet like tappert som de øvrige franskmenn for sitt fedreland. En annen ting er at regjeringen og militærledelsen hadde liten tillit blant store deler av arbeiderklassen.

Men hovedårsaka til det franske sammenbrudd lå i det franske samfund selv. Det økonomiske system klarte på ingen måte å følge med i utviklinga. Tilsynelatende var det et demokrati, men retninglinjene ble trukket opp av et fåtallig pengearistokrati og de fleste ledende politikere var nikkedukker for deres interesser. I et land hvor standardutdanninga for en politiker var jus, og hvor politikkens moral og rettferdighetsgrenser hadde samme norm som en skilsmisseadvokat, falt statsmannsklassen ned på en måte som til slutt måtte føre Frankrike like som de øvrige nasjonenes venestien.

Frankrikes utenrikspolitikk var vakkende. Den svingte mellom frykten for Tyskland, og de reaksjonæres ønske om et samarbeid med Hitler mot Sovjetunionen. Typisk for usikkerheten og et resultat av denne var forrederiet i München, skjendelsen som aldri kan glemmes.

I siste øyeblikk fikk Frankrike en statsminister som forsto at det måtte gjøres noe alvorlig hvis ikke krigen skulle tapes. Det var Paul Reynaud som avløste Daladier. Men han var for svak og arvet en lang rekke uduelige politikere og militære og sivile embedspenn fra sine forgjengere. Det er imidlertid typisk for situasjonen at han under det første tillitsvotum bare fikk en stemmes overvekt i deputerkammeret.

Etter sammenbruddet sendte Petain ut en proklamasjon hvor han bla. sa: «Vår våpenære forblir uplettet. Landets regjering forblir fri og landet kommer til å styras av franskmenn.»

Historien vil felle en annen dom. Den franske våpenære hadde tilsagt franskmennene å holde fronten i det lengste, for å få sendt så mange tropper og så mye materiell som mulig over til Nord-Afrika for derfra å fortsette kampen sammen med flåten.

I stedet for fortsatt kamp begynte det aller mørkeste avsnitt i Frankrikes historie, Vichys glansløse dager. Selve kjernen av gammel fransk reaksjon samlet seg her, mens de mere «moderne» reaksjonære samlet seg i Paris, hvor de sto på sprang for å kaste seg over det ulykkelige Frankrike på det minste vink fra tyskerne. I Vichy stilte Laval seg i spissen for en «nyordning». Laval, den mest korrupte av alle franske politikere. Han har tjent en millionformue på sitt «oppofrende» arbeid for nasjonen og har gjestet alle partier etter tur.

Mens andre nasjoner som var trampet under nasismens jernhel helt ut kjempet for sin frihet, drev disse Vichypolitikere stadig en uthalings- og hestehandelspolitikk med Hitler. Tyskerens trussel var truslen om besettelse av hele Frankrike og en dårlig behandling ved freden. Vichy kort var koloniene, flåten og at de delvis holdt det franske folk i age.

Men begge parter tapte til slutt spillet. Koloniene ble besatt av de allierte og flåten glapp nasistene ut av hendene da franskmennene senket den. Æren er gjenopprettet het det om denne aksjon. Det er mulig, men den hadde sikkert blitt gjenopprettet mere ved å velge å kjempe. Bare 3 u-båter slapp ut av denne flåte som hadde betydd så mye for alliert krigføring i Middelhavet.

Men gjennom dette tunge mørke over Frankrike skjærer sterke lysglimt. Det er den franske befolknings-holdning og det er de frie franskmenns innsats for den felles store sak. Allerede fra første stund var det franskmenn som ikke ville slippe våpena. Først og fremst general De Gaulle, som siden har stått i spissen for de frie franskmenn. De Gaulle så allerede lenge før krigen feilene ved det franske militærvæsen og ville ha det radikalt forandret. Men hans forslag ble tilbakevist.

De Gaulle blir stadig mer populær. Men han er først og fremst en militær, og en meget dyktig sådan. Det er jo også det Frankrike først og fremst trenger i dag. Men de må også ha politiske ledere, og en slik er De Gaulle ikke. Han kom ikke godt ut av det med arbeiderklassen, noe som gjorde at han i den første tida kom i dårlig kontakt med heimefronten, hvor bla. kommunistene gjorde en meget stor innsats.

— Jeg hater deg, Laval.

— Jeg vet det Marianne, men de har allerede betalt billettene, så forestillingen må gå sin gang.

(G. H. o. S. T.)

Mens De Gaulle samler de frie franskmenn til kamp arbeider heimefronten stadig mer aktivt mot Hitler. Nasistenes forsøk på å sende franske arbeidere til Tyskland blir effektivt sabotert, og ødeleggninga av tyske transporter og tyske anlegg hører til dagens orden. Det franske folk har våknet, i dag vet det at det er en folkenes krig, og det kjemper for et nytt, stort og fritt Frankrike. Den dag signalet lyder vil det franske folk som en mektig flodbølge reise seg til kamp mot sine tyranner.

Men for å bli fritt må Frankrike ikke bare beseire den tyske nasisme, den må også beseire sine indre fiender. De lever i dag som parasitter på det franske folk og vil også forsøke å følge det etter at frihetens time er kommet.

Frankrike i dag har mistet sin ære, men det har ikke tapt evnen til å vinne den igjen, vinne igjen en ære som ikke er bygd på sosial urettferdighet og hensynsløst profittbegjær, men på en sunn samfundsmessig velstand.

DEN «NYE TID» I PORSGRUNN.

Prispolitifullmektigen i Porsgrunn oppdaget for en tid siden en svariebørshistorie av usedvanlige dimensjoner. Porsgrunns ordfører viste seg å være en av hovedmennene. Ved undersøkelsen av huset hans fant politiet 300 kg kjøtt foruten store mengder ost, smør, egg osv. Etter denne «overraskende» oppdagelse ble ordføreren satt fast. Byens øvrige nasister protesterte sterkt mot arrestasjonen av sin store kampfelle, men prispolitifullmektigen mente i all uskyldighet at svariehandlere er samfundsfjender selv om de er medlemmer av NS. Saka gikk imidlertid til departementet som straks satte ordføreren på fritid, mens prispolitifullmektigen ble avsatt og forvist fra Porsgrunn by. Vi kan godt forstå departementets oppdratt. Skulle prispolitiet få lov å arrestere svariehandlere uten omsyn til deres politiske innstilling ville landets administrasjon bli tappet for en vesentlig del av sine statsberedende krefter. Det kunne til og med spøke for ministrene selv. Og slikt kan selvsagt ikke tillates i et velordnet samfund som styres etter prinsippet fullstendig egen nytte i samsvær med de beste nasjonale og internasjonale hensyn. Derfor betyr vi oss ydmykt for departementets avgjørelse som er utvilsomt egnet til å beseire det likende som dempet oss av den nye tid.

NEDERLAGET I TYSK PROPAGANDA

Ved sine propagandametoder har det hittil lyktes nasistene å hisse opp store deler av det tyske folket til med begeistring å slutte opp om de mest sinnsvake aksjoner.

Utafor Tyskland duer ikke disse metodene. Med all sin propaganda her i Norge har tyskerne bare oppnådd at befolkningen reagerte akkurat motsatt av det som var tilskuet. Etter nederlaget ved Stalingrad har Goebbels slått inn på helt nye veier. Men også med sin nye propaganda går tyskerne i vannet.

Den nasikontrollerte pressa har fått pålegg om riktig å male ut om vanskene for den tyske vernemakta og i detalj skildre russernes enorme styrker. Det er to ting som tilskites:

For det første er det et krampaktig forsøk på å skremme med «faren fra øst». Med Tyskland foran sammenbruddet håper nasistene å få folka i de besatte land til å skjelve i «russer-frykt» så tyskerne skulle få mere hjelp i sin kamp mot den røde armé. Men hvilken nordmann lar seg skremme med «bolsjevik-busemann», dertil er banda for sterke mellom de forente nasjoner. Det norske folket har innsett at «faren fra øst» bare er en realitet for den tyske nasismen. Vi har innsett at det faktiske forhold er stikk motsatt av hva den tyske propagandaen sier. Vi er klar over at det i første rekke er den røde armé som redder Vest-Europas kultur mot undergang i barbariet.

Tyskerne har innsett at det neppe kan bli tale om noen tysk sommeroffensiv på Østfronten i år. De setter derfor sitt håp til at det russiske stormløpet en gang må stanse — for på å kalle dette en tysk seier. Nasipressas høldning i dag er forberedelsen for denne «seier på Østfronten» som dr. Goebbels håper å vinne på trykk i de tyske aviser når vårblyta setter inn.

DET BRITISK-RUSSISKE SAMARBEID

London 6 febr. Den britiske ambassadør i Moskva har holdt en stor tale i London: «Nasistene tyr til sitt velkjente knep og rasler med bolsjevikskjelettet. Men den slags propaganda skremmer ikke lenger, folk kjenner Hitlers metoder for godt. Det jeg har sett av det russiske folk og mitt eget sier meg at intet lenger kan drive en kile inn mellom de to nasjoner.

Det britiske folk ikke bare ønsker, men er fast bestemt på å samarbeide med Russland i krig som i fred. Grunnlaget er allerede gitt i den traktat som ble sluttet i fjor for tyve år framover. Det var ikke bare en høytidelig pakt mellom to regjeringer, det var en menneskelig pakt mellom to folk. Og den samme innstilling vet jeg at det russiske folk er besjelet av. Jo før tyskerne forstår dette, jo bedre. Samarbeidet mellom England og Russland vil danne grunnlaget for et nytt Europa og en varig fred.»

Tysklands råstoff-forsyning er nå snart på bunnen. Rustningsindustriens agenter tråler de okkuperte landa etter alle de metaller de kan komme over. Därvidere, messingskifter, viktige redskaper i sivilproduksjonen, ja selv gamle lampesokler og de tynne messingkontaktene fra brukte lommetlyktbatterier blir tatt.

Vi går ut fra at næringslivets folk gjør hva de kan for i stort og smått å sabotere «vieveringa». Men alle hjemmene er ennå for slepphendte. Husk at hver gang du unndrar 12 gram messing eller kobber fra innsamlingsbetyr det en patronhylse mindre for våre fiender.

RUSSERNES HISTORISKE SEIER VED STALINGRAD

Den 2 februar ble det sendt følgende telegram til Stalin fra Stalingrad: «De russiske armeer ved Stalingrad har utført orden om fullstendig utsletting av fienden. I dag kl. 16 ble den siste motstand brutt!»

Stalin sendte ut en dagsordre som var en hilsen til de russiske tropper ved Stalingrad gjennom deres sjefer, marskalk Voronoff og general Rakafski, hvor han betegner slaget som et av de absolutt hardeste i krigshistorien.

Fra 10 jan., da det russiske ultimatum om overgivelse ble avslått og den siste russiske offensiv begynte, har russerne tatt 24 generaler, 2500 offiserer og 90 000 menige til fange. I samme tidsrom har de erobret eller ødelagt 750 fly, 1550 tanks, 6700 kanoner, 1700 granatkastere, 8000 maskingeværer, 61 000 lastebiler, 56 lokomotiver, 1100 jernbanevogner og 235 ammunisjonslagre.

I alt besto den 6 tyske armé som ble fullstendig tilintetgjort av 22 divisjoner med 330 000 mann. Av disse var 2 divisjoner rumenske.

En rekke allierte statsjefer sendte lykkningstelegrammer til Stalin. Roosevelt telegraferte: «Vi har med beundring fulgt med i de 162 dagers kamp om Stalingrad, byen som med slikt mot æret Deres navn.» I sitt svartelegram sa Stalin bl. a.: «Jeg er overbevist om at den felles militære innsats vil bringe krigen til en snarlig slutt.»

Den nyutnevnte marskalk Paulus ble også tatt til fange. Allerede dagen etter overgivelsen kunne engelske aviser gjengi et fotografi som var overført bildetelegrafisk, hvor Paulus blir forhørt av marskalk Voronoff og general Rakafski. Times skrev: «Slik endte det store slag — i et litet værelse i Stalingrad ved et trebord med en pakke sigaretter og noen papirer. Slaget som virket som et jordskjelv, hvis rystelser forplanter seg utover.»

I 1942 skjøt Maltas luftvern ned 915 fly. Trass i at det aldri var stasjonert mer enn 100 jagere på øya, skjøt jagerfly ned 733 fly mot et eget tap på 195.

I Middelhavsområdet ble det i januar skutt ned 606 akselly mot et alliert tap på 282.

I samme måned tapte England 122 fly over Tyskland, mens 67 tyske ble skutt ned.

Fra filmverdenen fortelles det at NS nå er ferdig med sin første innspilte teaterfilm. Walther Fürst har stått for opptakinga og sløst bort ca. 300 000 kr. og allikevel fått et resultat som ligger under de sletteste valgfilmene fra gamle dager. Opprinnelig skulle filmen hete «De gode gamle dager» nå omdøpt til «Unge viljer». Filmen skal settes opp på kinematografene, men det er en selvfølge at ingen nordmann ser den.

Verre er den propagandaen som nasistene driver gjennom sine norske ukerevyer. Det triste er imidlertid at resultatene ikke skyldes dyktige nasister, men at hele staben av tekniske fagfolk innen filmbransjen ligger på magen for filmdirektoratet for å få disse agitasjonsrevyene så teknisk gode som mulig og agitatorisk så avsløpnende som mulig, med andre ord mer lumske propagandamesig sett.

Under «sørgefesten» etter russernes erobring av Stalingrad ble som kjent kinoene stengt. I denne tida ble det stelt til 2 private kinoforestillinger i Statens Filmdirektorat. Den ene for Quisling sjøl og den andre for fru Fuglesang med venninder og oppvartende kavalerer. Programmet var Orens (Christofersen)

DE ENOELSKKE KVINNERNS INNSATS

Det engelske jordbruk var før krigen hovedsakelig basert på fedrift og markene ble brukt til beite. I dag har plogen og traktoren erobret markene. Det engelske jordbruk er blitt det mest mekaniserte i verden og man har klart å bringe en øking i jordbruksproduksjonen som er 4 ganger større enn beregnet før krigen. 40 000 engelske jordarbeidere er innrullert i hæren og i stedet er det rykket inn 50 000 kvinner. De kommer for det meste fra byene, fra alle yrker og alle samfunnslag. Disse kvinnelige jordbruksarbeidere er organisert i «The Women Land Army» (kvinnenes jordbruksarmé) og de har gjort en innsats som er kjent verden over.

England produserte før krigen bare 1/3 av sitt behov av landbruksvarer, i dag er dette økt til 2/3. 2,5 mill. hektar ny jord er kommet under plogen. I år skal dette økes med en halv mill. hektar, som det står til kvinnene å klare. Det at England på denne måte blir selvforsynt har stor betydning for krigens gang, i det det letter transporten over havet og har bidradd til at engelskmennene hittil har sluppet brødrasjonering.

TIVILENDE MEDLEMMER.

I Bergen er det et medlem som ikke er helt fornøyd med NS. Han er ferskvanninspektør og synes han har så alt for dårlig betaling. I den anledning har han henvendt seg til Astrup, sin fylkesfører, og sagt fra at han ikke kan bli stående som medlem hvis ikke hans økonomi blir forbedret.

Han har begrunnet dette krav med at når folk får vite han er medlem av NS, vil de ikke ha noe med ham å gjøre. Han mister både sine privatelever og sine leieboere for ikke å snakke om hans venner som forsvinner.

Ja, man kan ha sine sorger også i NS.

For en tid siden ble Norges Sjakkforbund ensretta og den gamle ledelse fjernet, med den følge at alle organiserte sjakkspillere forsvant fra turneringer, mesterskap etc. Noe som særlig vakte avsky hos de norske spillere var de direkte forsøk fra tyskere på å tiltvinge seg adgang til norske sjakkammer. De norske spillere uteble da heller helt fra «kampplassen» akkurat som deres kolleger på idrettsfronten.

Men nå er ensrettinga fortsatt. I de siste dager er også Oslo Sjakkrets blitt kommisariseret. Dermed er all virksomhet i Osloklubben opphørt.

NYTT NORSK-ENGELSK TIDSSKRIFT.

Nordmenn i England har sendt ut et tidsskrift på engelsk «The Norseman», redigert av Worm-Müller. Første hefte inneholder artikler av en rekke kjente nordmenn bl.a. Nygaardsvold, Hjeltnveit, Keilhau, Ræstad, Ordning og Sigrid Undset. Videre skriver Dr. Benes om tsjekkernes frihetskamp og den russiske skribent Ehrenburg, som er en god kjenner av vårt land, om Norge. Denne artikkelen ble gjengitt fra London og vi gir enkelt utdrag: Nordmennene valte å kjempe 9 april og de har stått fram som Europas samvittighet. Norge har tatt Ibsens ord fra Brand: «Alt eller intet» som motto for sin kamp. Han skriver om heimeffonten, hvorledes de forskjellige yrker hver på sin kant har stått i mot nasistenes press. Folket står enig, det er ikke lenger snakk om parti bare kamp mot den felles fiende. Han slutter med å si: «Norge er et fridomsland — det er ikke til å neig!»

offensivet med motet i Casablanca var å forberede en aksjon så snart som mulig. På Østfronten forblir fienden, nå er det vår tur å tilføye dem slag. USA og England var to fredelige nasjoner og dårlig forberedt til krig. I dag er de to krigerefolk med vel-dige mengder materiell og nytt strømmer stadig til.

Men den amerikanske hær må over store oseaner for å nå fienden, og de samme vansker møter også oss. Det er derfor naturlig at kampen mot u-båtene står først i våre tanker. U-båtene har tilføyd oss store tap, men jeg kan trygt si vi har overtaket nå. Vi overlater til fienden å gjette våre tap. Vi vil ikke være kontrollør for de fiendtlige u-båtkapteiners fantastiske meldinger. Men jeg kan si at i de siste 6 måneder er det bygd 1 1/4 mill. tonnasje mer enn det er senket. I de to siste måneder har tap vært mindre enn noen sinne.

Tallet på u-båter vokser, men det gjør derts tap også. Vi setter stadig inn nye, effektive våpen i kampen mot dem. Sterkt beskyttede konvojer, særlig eskortert av fly klarer å holde u-båtene vekk. Det viser våre troppesendinger hvor vi hittil i krigen har frakta over 3 mill. mann og det bare er 1348 som saknes.

Månedene jan.—okt. 1942 viste det høyeste tallet for senkte u-båter til da. I de siste måneder viser tallet en stigning på 50 %.

I Casablanca hersket full enighet om at kampen mot fienden skulle fortsette til den

definitive slutt, uten kompromis, til fienden ga seg på nåde eller unåde. Vi vil ikke plette våre våpenskjold ved grusom eller barbarisk behandling av de beseirete folk, men de skyldige skal straffes, og straffes strengt. Det skal ikke bli noe spor igjen etter den nasistiske, fascistiske eller japanske voldsmentalitet.

Når jeg ser på hva Russland gjør og på sovjethærens innsats, er det en samvittighets-sak å gjøre alt i menneskelig makt og med den ytterste grad av energi for i størst mulig omfang, og så hurtig som mulig å hjelpe til. Møtet i Casablanca, hvor også militære ledere fra alle våpenarter deltok, la fullstendige og omfattende planer for allierte aksjoner i løpet av de kommende 9 måneder.

Det hersket full enighet om at krigen i første rekke skal føres mot Hitler, for så når krigen i Europa er slutt å sette alle krefter inn mot Japan.

I Nord-Afrika ble det satt i land 1/2 mill. mann. Den tonnasje som gikk tapt ble mer enn oppveid av den tonnasje som ble tatt.

Det ville lønt seg for oss å ofre 2 fly for hvert fiendtlig fly vi skjøt ned for å trekke tyske fly vekk fra Østfronten. I virkeligheten skyter vi ned to fly for hvert vi taper.

I Tyrkia ba jeg ikke om annet enn at de måtte styrke sitt forsvarsberedskap. Tyrkia får i dag krigsmateriell fra England og USA, og i øyeblikket er en britisk militærkommissjon i Ankara for å bistå med utbygginga av forsvaret.

FLYKRIGEN

2 feb.: Britiske bombefly kasta i løpet av 20 min. 100 2-tonns bomber etterfulgt av mindre sprengbomber og 1000 brannbomber i angrep mot Köln. 5 fly gikk tapt. Det var det 113 angrep mot byen. I dagens angrep bombefly fulgt av 200 jagere militære mål i okkupert område.

4 feb.: Hamburg bomba for 2 gang på en uke. Særlig de viktige u-båtverfter skada. 16 fly gikk tapt.

6 feb.: Torino i Italia voldsomt bomba, bl.a. med 4-tonns bomber og 10 000 brannbomber. I Frankrike ble u-båtstasjonen i Lorient bomba.

8 feb.: Napoli utsatt for sitt kraftigste angrep hittil. 2 italienske fly skutt ned. I eget fly saknet. Likeså ble flyplasser på Sardinia effektivt bomba. Lorient ble angrepet voldsomt igjen. Den har vært angrepet over 50 ganger. 7 fly gikk tapt. Tyskerne har nå gitt ordre til å evakuere sivilbefolkning.

9 feb.: Angrep mot Messina (Sicilia) i Sousse (Tunisia) ble flere skip senka på havna. Ved Gabes ble 18 aksejagere skutt ned mot tap av 5 egne.

10 feb.: London melder at det i januar måned i år ble kasta 2 ganger så mange bomber over Tyskland som i jan. i fjor.

13 feb.: Britiske bombefly foretok omfattende tokter over Vest-Tyskland og okkupert område. 22 jernbaneog ble ødelagt. Flåtehavna Wilhelmshafen ble alvorlig skada. Ved det siste angrepet gikk 3 fly tapt.

14 feb.: Boulogne bomba. Et nytt kraftig angrep på Lorient. 1000 tonn bomber ble kasta ned i to bølger. Det er dobbelt så mye som nasistene noen gang har kasta ned under angrep på England. 8 fly gikk tapt. Napoli ble bomba av tunge amerikanske bombefly.

Ved siden av disse angrep har allierte fly hele døgnet rundt foretatt større og mindre angrep særlig mot u-båthavner og transport-systemet.

JAPANSK RETRETT I ØSTEN

Japanerne har evakuert Guadalcanar på Salomonøyene, og det er tegn som tyder på at de vil forlate hele øygruppa. De meldte selv om et tap på 16 000 mann og 139 fly. I virkeligheten har tap vært 5 ganger så store. Over 100 japanske krigs- og forsynings-skip er senka siden den japanske landstigning. Samtidig meldte japanerne at de hadde forlatt Buna på Ny Guinea «etter at troppene hadde utført sine oppdrag». Sannheta var imidlertid at alle de japanske tropper i dette avsnitt var fullstendig tilintetgjort tre uker før den japanske meldinga kom.

Det rettes harde slag mot de siste japanske stillinger på Ny Guinea, særlig i Salamauaområdet.

I Burma er det harde kamper uten særlige frontforandringer. Det amerikanske og australske flyvåpen fører en sammenhengende flyoffensiv mot de japanske stillinger.

Pastor Hansteen som av nasistene ble innsatt som sokneprest i Uranienborg menighet i Oslo har nå fra prekestolen erklært for menigheten at han angrep sitt samarbeid med nasistene og at han trekker seg til bake fra menigheten. Han har slått inn på den rette vegen for å redde seg, men det er ikke nok å bryte med NS. Redningen for nasistene går gjennom aktiv kampinnsats på den norske fronten. De må sjøl finne arbeidsoppgavene og sjøl løse dem. Noe samarbeid med gode nordmenn kan de ikke regne med.

Nasistene besatte 22 jan. forlaget Ansvar i Oslo og stoppa bl.a. utgivinga av bladet «Kristen Ungdom».

Washington har protestert overfor den finske sendemann mot at Quisling har fått kjøpe finske skoger i Nord-Finland og at norske arbeidere er tvangsutskrevet dit.

NASISMEN FRA NEDERLAG TIL NEDERLAG!

Med sterk beundring må en følge Churchills personlige innsats i krigen. Hans siste reise som varte en måned og hvor han tilbakelegte en reise på 1500 km har vært et direkte slag mot nasismen. Besøket i Tyrkia viser at dette land definitivt har stilt seg på de alliertes side. Alcine vil de neppe gå til noen militær aksjon, men sannsynligvis vil det stå ferdig ved en alliert aksjon mot Hellas og Balkan. Sterke allierte styrker står klar til en slik invasjon, bl.a. den britiske 9 armé i Syria og Palestina, den 10 armé i Irak og Palestina og i Egypt er det 60 000 polakker som er kommet fra Sovjet-Unionen. Tyskerne bygger febrisk befestninger langs den hellenske kyst.

I Italia har Mussolini gått til drastiske forandringer av sin regjering og bare beholdt 2 av de gamle medlemmer. Den ene av disse er ministeren for de italienske besittelser i Nord-Afrika! Blant de som måtte gå var også Grandi, en av de mest framstående fascistledere og kjent for sitt hat til England. I stedet er den tidligere italienske sendemann i London kommet med i den nye regjeringa. Utenriksministeren grev Ciano har fått den ubetydelige posten som ambassadør i Vatikanstaten. Omklanninga viser en tydelig uro, ikke bare hos det italienske folk men også innafor selve fascistpartiet. Like før ble generalstabsjefen Cavalcro avsatt, som synde bukk for at det italienske ekspedisjonskorps i Russland ble nesten totalt tilintetgjort.

Tysklands vansker gir seg utslag i nye utpressinger i de okkuperte land. Frankrike må nå betale 500 franc pr. dag mot 300 før. Det er også en hevn for de franske arbeideres motstand mot å sendes til Tyskland.

I Tsjekkoslovakia har nasistene begynt utskrivning av alle kvinner mellom 18 og 45 år, og av menn mellom 16 og 65 år. I Holland er det tatt skritt i samme lei.

I Danmark har det vært streik i flere fabriker som protest mot dårlige bomberom. Likeså melder sveitsiske aviser om streik ved Ostmark flyfabrikk ved Wien, hvor arbeiderne krevde høyere lønn og kortere arbeidstid.

Børsen i Berlin er delvis stengt fra 13 feb. Økonomiministeriet skal heretter bestemme kursene på aksjer og obligasjoner — de skal betraktes som militære hemmeligheter og ikke offentliggjøres. Årsaka ligger i at kursene stadig har falt etter hvert som de tyske pengefolk forstår at Hitlers sjangse til seier forsvinner mer og mer i det blå.

Det meldes at britiske og allierte tropper har gjort landgang på Sørøya mellom Tromsø og Hammerfest. De tok med seg 100 tyskere og hele den russiske fangeleir på stedet.

I Belgia har man særlig grunn til å glede seg over utsettlinga av den 6 armé. Det var denne armé, under general Reichensau som 10 mai 1940 begynte innmarsjen i Belgia.

Ole Hermansen, arbeiderpolitikeren som i 17 år har vært en sentral skikkelse i Åmødt, er død i konsentrasjonsleiren Oranienburg i Tyskland.

Den norske overkommando for flyvåpenet har sendt ut to kommuniker, hvor det meldes at nordmenn har skutt ned flere tyske fly uten egne tap.